

'Ik strijd tegen onverschilligheid'

Dj Eric Corton reist jaarlijks naar probleemgebieden in Afrika voor Serious Request, de inzamelingsactie van Radio 3FM voor het Rode Kruis. Indringende ervaringen, die hij verwerkte in een boek. 'Het gaat om mensenlevens. Dat besef wil ik er met mijn reportages graag inrammen.'

TEKST EVA PRINS BEELD JOOST BATAILLE

Een grote, blanke reus, de stevige armen vol tatoeages. Is Eric Corton (41) hier al een opvallende verschijning, in Afrika geldt dat helemaal. Hij weet het en speelt er graag mee. Op filmpjes op internet is te zien hoe hij lol heeft met kinderen die giechelend aan zijn armen voelen en dan hard weghollen.

Achter het uiterlijk en imago van stoere rocker schuilt een betrokken en gevoelig mens. 'Het geweten van 3FM' doopten zijn collega's hem. Een geuzennaam die hij te danken heeft aan zijn werk voor Serious Request. Voor deze jaarlijkse inzamelingsactie van 3FM sluiten drie dj's zich een week lang - zonder eten - op in het Glazen Huis. Door middel van verzoeknummers en allerlei ludieke acties zamelen ze geld in voor het Rode Kruis. Corton levert de radio- en televisiereportages van de 'stille rampen' waar de opbrengst voor bedoeld is.

Door deze reizen, hoe ellendig vaak ook, raakte hij verknocht aan Afrika. Over zijn meest indringende belevenissen op dit continent schreef hij *Wilde wereld*, een heel persoonlijk boek. Naast zijn verbazing spat de woede van de pagina's en regelmatig beschrijft hij ook machteloze huilbuien.

Corton is net terug uit Oeganda. Want Serious Request vraagt dit jaar aandacht voor kinderen die door hiv/aids wees zijn geworden. En Oeganda telt ruim één miljoen van de vijftien miljoen 'aidswezen' wereldwijd.

Van te voren zei je dat je opzag tegen deze reis omdat kinderen je altijd extra raken. Was het ook moeilijk?

'Ja, misschien omdat ik zelf vader ben. Ik ontmoette daar een meisje van twaalf dat met haar drie zusjes in een paar dozen onder een boom woonde en niets anders bezat dan twee dekens en een lege jerrycan. Elke dag liepen ze drie kwartier heen en drie kwartier terug naar het *health center* voor een beetje

verloor ze alles: haar man, haar huis, haar inkomsten. Ik trof haar met haar kinderen in een vluchtelingenkamp dat één grote pokkezooi was: lekkende tentjes, overvolle latrines, nauwelijks hulp. Daar zat ze in een piepklein tentje, waar de stront en pis letterlijk naar binnen stroomden. En hier woonde ze al meer

'Ik wil mezelf niet neerzetten als de barmhartige samaritaan'

eten. Als ik dan denk aan mijn eigen zoon van bijna twaalf, dat het leven van de ene 12-jarige zo ontzettend verschilt met dat van de andere. Je weet het, maar als je er zelf mee wordt geconfronteerd, komt het toch erg aan. Maar het maakt ook dat ik me weer goed realiseer waarom ik dit doe en wil blijven doen.'

Je hebt je hart verpand aan Afrika. Waarom?

'Ik reis voor het Rode Kruis. Daardoor kom ik vooral op ellendige plekken. Maar ondanks alle narigheid vind ik het meestal ook heel prettig om in Afrika te zijn. Ik voel vaak een klik met de mensen daar, zeker in Centraal-Afrika. Ze zijn er heel open, dat levert vaak mooie, bijzondere ontmoetingen op.'

Geef eens een voorbeeld.

'Met Rosemary bijvoorbeeld, over wie ik ook schrijf in mijn boek, had ik echt een klik. Een vrouw uit Kenia die alles redelijk voor elkaar had: een man, kinderen op school, een klein pensioen dat net genoeg geld binnen bracht. In het geweld na de verkiezingen van 2007

dan een jaar. Zo ontzettend schrijnend.'

Aan het eind van het boek schrijf je dat ze inmiddels een kleine kippenboerderij runt en dat jullie nog steeds contact hebben. Heb je haar geholpen om uit het kamp te komen?

'Ik heb haar geholpen met een startkapitaaltje. Ik kom daar zoveel mensen tegen die ik wel zou willen helpen. Dat blijft een dilemma. Ik heb het nooit eerder gedaan, maar van haar had ik een mobiel nummer. Misschien kwam het ook doordat ze een alleenstaande moeder was met kinderen in ongeveer dezelfde leeftijd als die van mij. Ik weet het niet, maar deze vrouw moest ik gewoon helpen. Dat wil ik overigens niet aan de grote klok hangen.'

Waarom niet?

'Ik wil mezelf niet neerzetten als de barmhartige samaritaan.'

Van je collega's heb je de bijnaam 'Het geweten van 3FM' gekregen.

'Serious Request is natuurlijk *feel good* radio en televisie. Maar de actie gaat

Eric Corton is opgeleid tot acteur. Hij speelde en zong in een aantal bands, werkte bij verschillende toneelgezelschappen en kwam op zijn 32ste bij de radio terecht, 'zijn grote liefde'. Hij stond aan de wieg van *Serious Request*, de inzamelingsactie van 3FM voor het Rode Kruis, waarvoor hij in verschillende landen reportages maakte. In Congo was hij getuige van familieherenigingen, in Tsjaad bezocht hij vluchtelingenkampen, in de Centraal Afrikaanse Republiek ging hij langs drinkwaterprojecten. Inmiddels is hij ambassadeur van het Rode Kruis. Corton woont met zijn vrouw, actrice Diana Sno, en hun twee kinderen in Amsterdam.

Serious Request wordt van 18 t/m 24 december uitgezonden vanuit het Glazen Huis in Eindhoven, 24 uur per dag op 3FM.

wel om mensenlevens. Dat besef wil ik er met mijn reportages graag in rammen.'

Waarom ben jij de reporter voor *Serious Request* geworden?

'Omdat ik mijn vinger opstak. De eerste keer, in 2004, gingen we actie voeren voor de vluchtelingen uit Darfur, Soedan. Het leek ons een goed idee om daar dan ook 'ogen en oren' te hebben om die ramp echt zichtbaar te maken. Dat wilde ik wel doen. Ik had mezelf al vaak de vraag gesteld: moet ik niet 'iets' doen? Nu kon ik 'iets' doen met datgene

'Ik ben geen kritische journalist, ik wil niet objectief zijn'

waar ik goed in ben: radioreportages maken. Ik vond het een uitgelezen kans, maar had me niet gerealiseerd hoe heftig het zou zijn.'

Je eerste keer Afrika.

'Ja. En dan meteen in een van de meest afgrijselijke oorlogsgebieden. Naar Darfur zelf mochten we niet, dat was te gevaarlijk. We zaten op 14 kilometer van de grens, in Tsjaad, waar twee bomvolle vluchtelingenkampen waren met nog duizenden mensen er tussenin voor wie geen plek was in de kampen zelf. Mensen kwamen er letterlijk strompelend de grens over rollen, met honderden gelijk. Qua shock heeft die reis wel de meeste impact gehad. Het was zoveel ellende in zo'n korte tijd. Daar ben ik heel erg van in de war geweest. Eenmaal terug in Amsterdam heb ik zeker twee weken wezenloos rondgelopen. Mijn gewone leven voelde

raar en onwerkelijk. Door er veel over te ouwehoeren en weer aan het werk te gaan, kon ik dingen langzaam weer in perspectief zien.'

En toch wilde je het jaar erop weer.

Wat is je drive?

'Het gaat om mensen zoals jij en ik, die iets van hun leven proberen te maken, die het beste willen voor hun kinderen: een goede school en 's avonds een bord eten op tafel. Dat verhaal wil ik vertellen, want dat wordt te vaak vergeten. Zeker in deze tijd, waarin de tendens toch is om de blik steeds meer naar

binnen te richten en steeds meer voor onszelf te kiezen.

Ruim 40 procent van de Nederlanders vindt dat we wel mogen korten op ontwikkelingssamenwerking omdat we dat geld zelf beter zouden kunnen gebruiken. Daar maak ik me boos over. Natuurlijk, ook in Nederland zijn er mensen die het zwaar hebben. Maar laten we het wel in perspectief blijven zien. Niemand gaat hier dood van de honger of zit in een vluchtelingenkamp in een lekkende tent.

Ik hoop dat ik met mijn verhalen mensen toch nog die blik naar buiten kan geven. Ik strijd tegen onverschilligheid. Dat zie ik als mijn morele plicht. We leven in één wereld en als je kan, moet je elkaar helpen, al is het maar een heel klein beetje.'

Waar komt die betrokkenheid eigenlijk vandaan?

'Ik denk een combinatie van opvoeding en karakter. Ik werd vroeger thuis min of meer gedwongen om na te denken en overal wat van te vinden. Mijn ouders lazen twee kranten, keken altijd naar het journaal en daar werd dan flink over gediscussieerd. Daarbij komt dat ik altijd een brede interesse heb gehad; ik wil weten wat er in de wereld te vinden is.'

Je noemt jezelf bewust geen journalist. Waarom niet?

'Ik ben geen kritische ontwikkelingshulpjournalist. Ik ben niet op zoek naar de zin van ontwikkelingshulp. *Serious Request* is een fundraising programma; het gaat erom dat ik geld ophaal. Het is niet zo dat ik een te mooi verhaal vertel, maar ik kies wel wat ik wel of niet laat zien. Ik ben niet objectief. Dat kan en wil ik ook helemaal niet zijn. Ik probeer puur het verhaal van de mensen daar te vertellen. Door mijn ogen.'

Twijfel je nooit aan het nut van de hulp?

'Nee, niet aan deze hulp. Het is zo makkelijk om te zeggen dat het 'toch allemaal' naar corrupte politici gaat of aan de strijkstok blijft hangen. Ik ben er van overtuigd dat het grootste deel van de hulp goed terecht komt. Zeker bij het Rode Kruis, dat in de meest afgelegen gebieden komt dankzij vrijwilligers uit die landen zelf. Zij zorgen dat de hulp, heel snel, op de juiste plekken komt. Dat heb ik met eigen ogen gezien. Natuurlijk ken ik ook de keerzijden: dat geld soms niet goed wordt besteed of dat hulp afhankelijk maakt. Maar moeten we dan maar niks meer doen, zoals critici roepen? Dan sterven er dus meer mensen. Dat wil ik niet op mijn geweten hebben.' ■